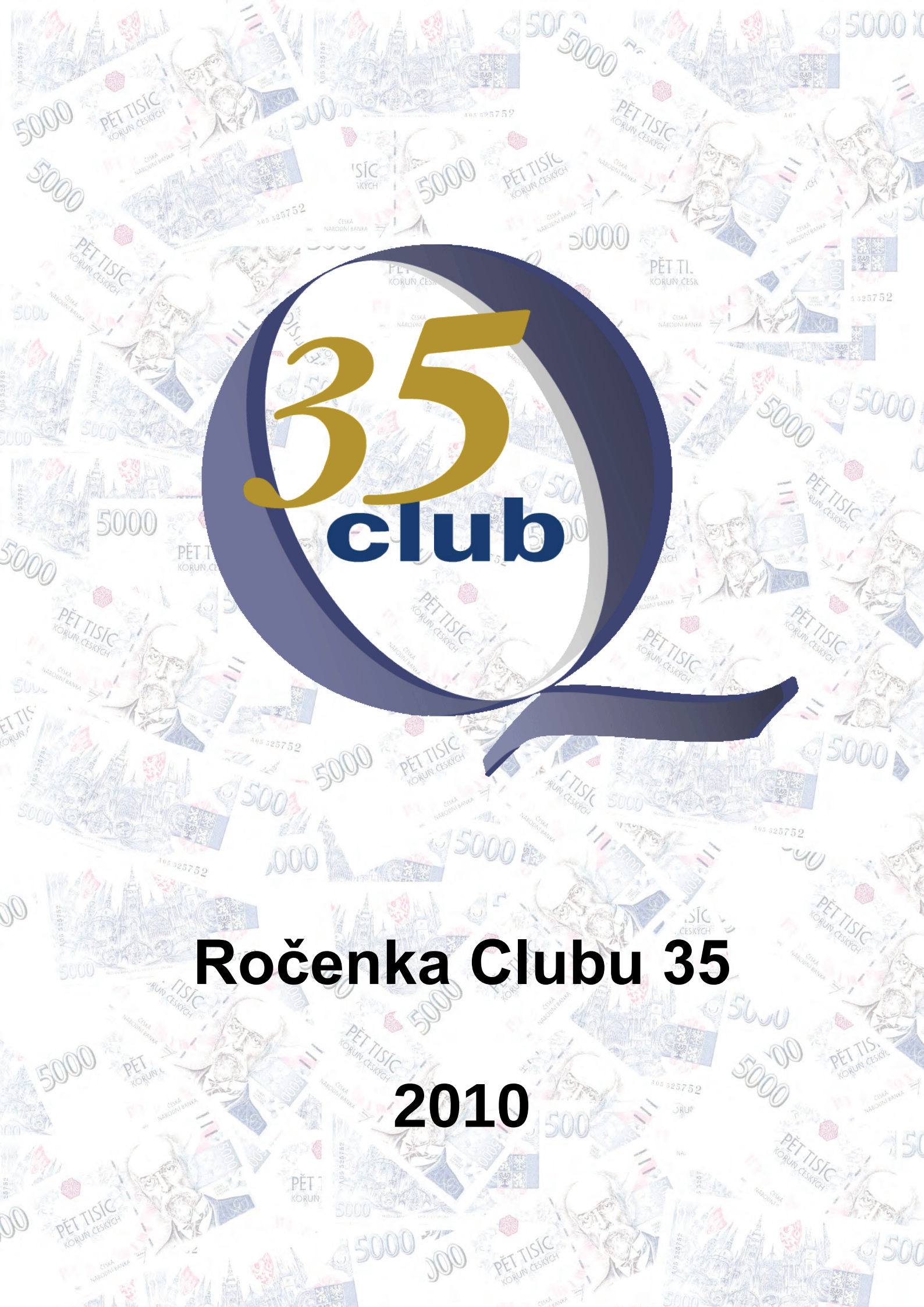

35
club

Ročenka Clubu 35
2010

Rada Clubu 35

*Petr Švec
prezident*

Martin Macho

Zdeněk Jonáš

Petra Ležáková

Jan Kilian

Členové Clubu 35

Hana Jonášová

Rostislav Sedla

*Dagmar
Procházková*

Petr Suchyňa

Jarmila Mlýnková

Šárka Tomanová

*Zuzana
Macholánová*

Miroslav Nevěděl

Ilona Janglová

Ilona Navrátilová

Dana Kohoutová

Karel Marišler

Milan Žůrek

Jana Skoupá

Stanislav Šudák

*Stanislava
Šimanová*

*Nataša
Bumbálková*

Lukáš Navrátil

*Dagmar
Procházková ml.*

*Monika
Kotoučková*

Noví členové Clubu 35 v roce 2010

Michal Mátl

Roman Hudec

Jiří Polický

Čekatelé na řádné členství

Martina Kadlíčková

Dušan Zoufalý

Divadelní představení Charleyova teta

Datum: 25. února 2010
Organizátor: Jan Kilian, Zdeněk Jonáš

První klubové setkání v roce 2010 bylo již „tradičně“ spojeno s návštěvou divadelního představení. Autor divadelní komedie Brandon Thomas (1848-1914) na sklonku svého života pravil: „Lidé si mě budou pamatovat pouze jako autora Charleyovy tety“. Jeho komedie byla poprvé uvedena v roce 1892 a dodnes vykazuje známky „nesmrtelnosti“. Traduje se, že roku 1896 se Charleyova teta hrála souběžně ve 48 divadlech v rozmanitých koutech světa. Městské divadlo Brno obsadilo do převlekové role Charleyovy tety Igora Ondříčka, v jehož podání byla teta excelentní!

A co na první klubový den Honza Kilian?

Je mojí milou povinností Vám napsat krátkou zprávu o krásném zážitku ze dne 25. 2. 2010. V tento den se uskutečnil první Club 35 v tomto roce a měl jsem tu čest se stát jeho organizátorem. První částí dne bylo školení prezentačních dovedností, kterého se ujal

vedoucí vzdělávání Jiří Franc, na kterém si lektoři zopakovali stará známá pravidla, dověděli se o nových a ostatní účastníci zjistili, že lektoři jsou vlastně všichni, a to ať doma u krbu, při prezentaci u klienta či na jednotlivých poradách, s jediným rozdílem, že u toho sedí. Je dobré si uvědomit to, že každý z nás je ve svém životě nejen obchodníkem, ale je i šířitelem informací.

Školení uteklo velmi rychle a večer se konala druhá část, a to představení Městského divadla Brno Charleyova teta. Na tuto hru jsme měli koupeno 77 lístků a zaplnili téměř čtyři řady hned pod jevištěm, což znamená, že jsme zažili akci s historicky nejvyšší účastí. A stálo to za to. Hra je psaná jako veselohra, což mi přijde jako slabé slovo. Myslím, že v hledišti neseděl jeden jediný človíček, co by půlku představení neprosmál. Není ani divu, když Charleyova teta je více než půlku představení muž. A když muž, hraje ženu, to je vždycky důvod k zasmání, obzvlášť když mu to fakt jde. Skvělé obsazení a dialogy dokreslovali fantastickou atmosféru. Odcházeli jsme k 23. hodině večerní s pěkně „vysmátými bříšky“.

A já ještě přidám citát.

Humor posiluje náš pud sebezáchovy a udržuje nás při zdravém rozumu.

Charlie Chaplin.

Osobnostní testy

Datum: 19.března 2010
Organizátoři: Jiří Franc, Petra Krupicová

Naše kolegy z klubu jsem si nenápadně otestoval před konáním akce, jak pozorně čtou emaily až do konce, většina prošla na výtečnou. Pak už následovala přednáška s přiměřeným množstvím dotazníků z různých oblastí ať už ohledně obchodnických dovedností nebo schopností řešit úkoly. V některých dotaznících jsme se zabývali verbální komunikací, kterou můžete v současné době sledovat i na televizních obrazovkách v seriálu Anatomie lži. Asi

Přednášku na téma osobnostní testy jsme svěřili osobě nejpovolanější – vedoucímu vzdělávání na naší firmě, Jirkovi Francovi. Připravil pro nás zajímavé informace a celou řadu testů a sám k tomu napsal:

Třetí pátek měsíce března se sešli Clubáci na firemním sídle se smíšenými očekáváními na téma osobnostní testy.

nejpřínosnější pro nás byla částečná třistašedesátistupňová zpětná vazba, která časově zabrala asi třetinu času oproti mnou plánovaného 😊. To nám umožnilo si prozkoumat i další zákoutí našich umů, postřehů a dovedností.

Rybaření na rybníku Balaton, Sokolnice

Datum: 23.května 2010

Organizátoři: Petr Švec, Dagmar Procházková

Voda je život! Je až neuvěřitelné jak pravdivé je toto rčení. Pro některé jedince znamená voda navíc obrovského koníčka, relax, sportovní a adrenalinový zážitek – ano, mluvím o rybářích. Často se ptáme, jak se to stalo, že se jich v naší firmě sešlo tolik! Proto není divu, že mezi plánovanými akcemi klubáků se objevilo rybaření. Jak se na tuto aktivitu dívá naše rybářka – organizátorka Dáša Procházková?

Milí kolegové, klubáci, rybáři i nerybáři, podělím se s vámi o akci, která proběhla v květnu na sokolnickém rybníku Balaton. Je to kus přírody, místo, kde je krásně, klid, stylová restaurace, perfektní jídlo, pivo jako křen. Rybník je plný ryb, ryb trofejních-velkých i dravých, ve stromech plno pavouků a na palouku pasoucí se koza.

Ti praví rybáři přijeli velmi brzo ráno, nahodili a vychutnávali si záběry, potom

přijížděli ostatní rybáři i nerybáři a děti. Největší dominantou však byly dvě stavby – stan, ve kterém byl připraveno vše k naprosto luxusnímu megapikniku. Bylo naloženo 18 kg masa i ryb, pití a víno, lavice, stoly. Všechnu tuto parádu zajistil, připravil, naložil a ugriloval Zdeněk Jonáš – dobrůtka!! Druhou stavbou byla nová - firemní trampolína pro děti a drobnější dospělé. Pro děti byly také připraveny různé hry a ocenění.

Co se týká samotného lovu ryb, byla statistika obvyklá, chytili se kapři, menší i trofejní a všichni se vrátili vodě, protože nikdo neměl hlad :o) Největší ryba byla 12 kg kapr a chytil jej rybář ze stanoviště 1 – Petr Švec a největší počet záběrů bylo zaznamenáno v týmu Karla Marišlera.

Počasí nám přálo, bylo pod mrakem, žádný velký vítr, žádné velké deště a věřím, že to byl i pro mé kolegy stejně fajn den, bez kostýmků a lodiček a bez saka, jako pro mne. Nakonec já, jako organizátor, jsem žádnou rybu nechytla (jenom veverku), odvezla jsem si ale velkou kytici růží od mé dcery k postupu na pozici 7. Ona byla tehdy ten člověk, který mě k firmě přivedl, a který mě chce následovat.

Petrův zdar!

Střelnice Hovorany

Datum: 25. června 2010
Organizátoři: Petr Švec, Martin Macho

Dne 25. června 2010 se konala další akce Clubu 35. Dle námi vybraného a schváleného plánu akcí na rok 2010 byla na radě střelnice – prostě klubáci si chtěli zastřílet. Za tímto účelem jsme se sjeli do Hovorany, kde se nachází střelnice Sportovně Střeleckého Klubu Hovorany a slouží ke střelbě jak sportovní, tak i rekreační. Sjeli jsme se v hojném počtu – jen tam bylo nějak více mužských než ženských. Na úvod nás instruktoři samozřejmě poučili o dodržování přísných pravidel chování v areálu, potom nám předvedli celou škálu zbraní, ze kterých si budeme moci zastřílet. Nabídka byla opravdu široká, různé pistole, bubínkový revolver, brokovnice, odstřelovačka M16, Magnum 45, samopaly a kulomety. Rozdělili jsme se k jednotlivým instruktorům a zbraním a každý si mohl vyzkoušet všechny zbraně. V průběhu tohoto střelení na terče jsme si zasoutěžili ve střelení z brokovnice na asfaltové holuby. Byli mezi námi tací, co měli vysokou úspěšnost, ale celá řada z nás měla počet zásahů 00.

Nevím, jestli to bylo těmi holuby, že by tak poplašeně létali, že by se do nich nedalo trefit? 😊 Ale nás to neodradilo, „prikúpili“ jsme si náboje a holuby a na závěr jsme to těm holubům přeci jenom nandali – až z nich oranžové kousky létaly.

Nejlepší zážitek a navíc výborná podívaná byla, když si chlapi začali hrát na vojáky! Ve stoje, vleže s odstřelovačkou, kulomety, samopaly, stříleli jako by jim šlo skutečně o život, rozstříleli při tom několik hurdisek. Prostě adrenalin šel

prudce nahoru, jejich výraz ve tvářích po vystřílení celé dávky byl téměř nepopsatelný – vítězný rudoarmějce, Rambo či Šakal??

Spokojení, lehce vyčerpaní, jsme po skončení střelby poseděli, vyhodnotili jsme soutěž, pochutnali si na vynikajících steacích letošního „grilmana“ Zdeňka Jonáše, pobavili jsme se o klubových záležitostech a plánech. Celá akce byla velmi vydařená, spokojení jsme se rozjeli domů a už se těšíme na další super výlet na Chodsko.

Chodsko

Datum: 16. - 18. července 2010

Organizátor: Karel Marišler

Na začátku tohoto pojednání o poznávání Chodska bych ráda poznamenala, že Karel Marišler – byť žije již x let v Brně, srdcem zůstal věrný svému kraji, který má velní rád a tak není divu, že nás celé roky zval na Chodsko. Po rozšíření struktury právě v tomto kraji nebyl již na zorganizování celé akce sám a tak za vydatné pomoci Pavla Faschingbauera připravili pro nás velmi zajímavý program. Události a místopis nám popsal náš hlavní průvodce a „vypravěč“ Pavel:

V páteční parné červencové dopoledne se účastníci výletu na Chodsko sešli před Chodským hradem. V 10:30 je před branami chlebem a solí přivítali Karel Marišler a Pavel Faschingbauer, kteří spolu s dámským doprovodem byli oblečeni do tradičních chodských krojů. Naštěstí chléb chutnal, a tak po nasycení těla mohli všichni nasytit také ducha v muzeu, které za kamennými zdmi ukazuje historii okolí Domažlic i města samotného.

Nezanedbatelným přínosem byl i chládek, který hrad poskytoval. To ocenil hlavně Karel oblečený do kabátu a s širákem na hlavě. Ve 33 stupních to muselo být utrpení. Potom se celá skupina vydala domažlickým podloubím ke kostelu Narození Panny Marie, jehož součástí je šikmá věž. Všechny 176 schodů se rozhodli zdolat jen někteří, ale na ochozu věže určitě námahy nelitovali. Viditelnost sice nebyla ideální, přesto výhled na Šumavu a Český les s jeho nejvyššími vrcholy Velkým Javorem a

Čerchovem byl dostatečnou odměnou. Stejně tak upoutal pohled z výšky na historické centrum města.

Ochlazení a občerstvení výletníci našli v březnu otevřené kanceláři naší firmy, která je od věže vzdálená jen několik desítek metrů. Ubytovaní v autokempu na Babyloně v chatkách se spartánským vybavením proběhlo rychle a každý po svém zvolil, jak využije čas do pěšího přesunu do Pece.

V kuželkárně čekalo další překvapení. Dudy, housle a zpěv vytvořily dobrou náladu, která pokračovala kuželkářskou soutěží, jejímž vítězem se stal Petr Švec. Největším zážitkem, alespoň podle vyprávění, byl noční pochod zpět do kempu. Hlavně na klopýtání přes kořeny po neznámých cestičkách mnozí nezapomenou.

Druhý den se ochladilo, proto putovní po Chodsku bylo snesitelnější. Baarův pomník s výhledem do krajiny, Baarovo muzeum v Klenčí pod Čerchovem, Kozinův statek se 400 let starým stolem a jeho pomník na Hrádku, to byl sobotní dopolední program. Na oběd nás autobus odvezl do Horšovského Týna, kde jsme navštívili zámek, jeden z nejnavštěvovanějších v Česku. Zde si každý mohl najít něco, co ho zaujalo, protože rozsah prohlídky je obrovský. Pro někoho to mohl být ebenový sekretář s utajenými šuplíky, pro jiného zase lustr v jídelně s původními edisonovými žárovkami. Někteří prohlídek ještě neměli dost a nenechali si

ujít výstavu kostýmů ze seriálu Arabela, kterou přes léto hostí právě zdejší zámek.

V pozdním odpoledni jsme se vydali zpět do kempu. Cesta trvala asi 25 minut, přesto přišly vhod zelné placky od Karla. Placek bylo 300, nás něco přes 23, tak stačily jen na necelé 2 dny.

Po noční bouřce se ještě více ochladilo. Na výlet do Bavorska tedy přišli vhod bundy a mikiny. Před nástupem do autobusu byla akce krátce zhodnocena a všem účastníkům slavnostně předány certifikáty o znalosti Chodska - pouze základní stupeň. Pro vytvoření správné atmosféry mohli všichni ochutnat typické bavorské dopolední jídlo butterbrezel (preclík namazaný máslem), které dostali od Kláry (Pavlova dcera) oblečené pro změnu do bavorského kroje.

Po 10 minutách jízdy jsme byli za hranicemi a za dalších 5 minut jsme již vystupovali ve Furth im Waldu u náměstí, protože až na náměstí se nemůže. Staví tam tribuny pro nejstarší lidovou hru v Německu – Skolení draka. Tato tradice trvá okolo 500 let a sjíždí se na ni návštěvníci z celého světa. Letos bude hra ještě zatraktivněná novým drakem, plně automatizovaným, který bude chodit a nahradí toho starého 19 metrů dlouhého 4 metry vysokého, kterého jsme také v Dračím muzeu viděli.

Škoda jen, že mraky nedovolily takový výhled jako z domažlické věže, když jsme vylezli po schodech skulptury na břehu Dračího jezera, které bylo poslední zastávkou

našeho třídenního putování po Chodsku a okolí.

A ještě slovo kronikářky: když Petr Švec u autobusu před odjezdem do Bavorska děkoval za zorganizování pobytu a provedení tímto krajem, všichni jsme se shodli na tom, že to byla nejvydařenější akce tohoto roku. Certifikát o znalosti Chodska, základní stupeň je pro nás velkým obohacením, neboť

na každém místě kam jsme přišli, jsme se dověděli mnoho zajímavých věcí. Velkým zážitkem byla návštěva domu J.Š. Baara. Všude, kam jsme přišli, jsme se setkali s hrdostí národa a s respektem ke svým předkům. Myslím si, že to bylo to nejsilnější, co na nás zapůsobilo.

Někdy příště nashledanou na Chodsku.

Jachta Chorvatsko

Datum: 18. – 21. září 2010

Organizátor: Martin Macho

Nevěděla z 15 km vzdáleného Sukošanu.

Všichni jsme na moře vyrazili v sobotu odpoledne a cíl náš první, a tedy krátký, plavební den byl jasný: obeplout jižní cíp ostrova Pašman a na jeho západní straně zakotvit v zátoce Soline. Při obeplouvání onoho jižního cípu jsme „chytli“ skvělý boční vítr, a tak jsme zkoušeli maximální náklon a co loď vydrží, respektive

Voda je život! Máme to opět tady. Voda je život a pro MSQ zvlášť! Mezi námi je nejen spousta rybářů ale jsme navíc „ujetí“ na jachting a tak se každý rok vydáváme do Chorvatska za touto zálibou.

O letošní výpravě Martin Macho – jeden z kapitánů:

Jakožto organizátor akce Jachta 2010 vám chci poreferovat o tomto, letos největším, clubovém počínu. Lze říci, že to byla skvělá akce, bohatá nejen na tradiční, ale i adrenalinové zážitky. Dohromady se plavby zúčastnilo 50 lidí na 5 lodích typu Elan 45, což jsou jedny z největších plachetnic na Jadranu. Než jsme se vydali vstříc dobrodružství na moři, rozdali jsme všem clubový dárek – světlomodrá polokošile s názvem akce „Jachta 2010“ a logem Clubu 35. Čtyři lodě pod vedením kapitánů Janoušek, Navrátil, Švec, Macho vypluly z biogradské mariny a pátá pod vedením Miroslava

jakou rychlost z nich dostaneme. Při této zábavě jsme se zapomněli dívat do námořních map a stalo se, že naše loď narazila kýlem na útes. Při této nehodě jsme poškodili kormidlo, což naštěstí nemělo vliv na jeho funkci a tak jsme mohli plout dále. Naneštěstí na mělčinu u stejného útesu se podařilo najet i další lodi, kterou jsme pak více jak hodinu zachraňovali. Ukázala se výtečná spolupráce všech námořníků z obou lodí. A tak jsme uvízlou loď vyvlekli, a ta bez poškození mohla plout dále.

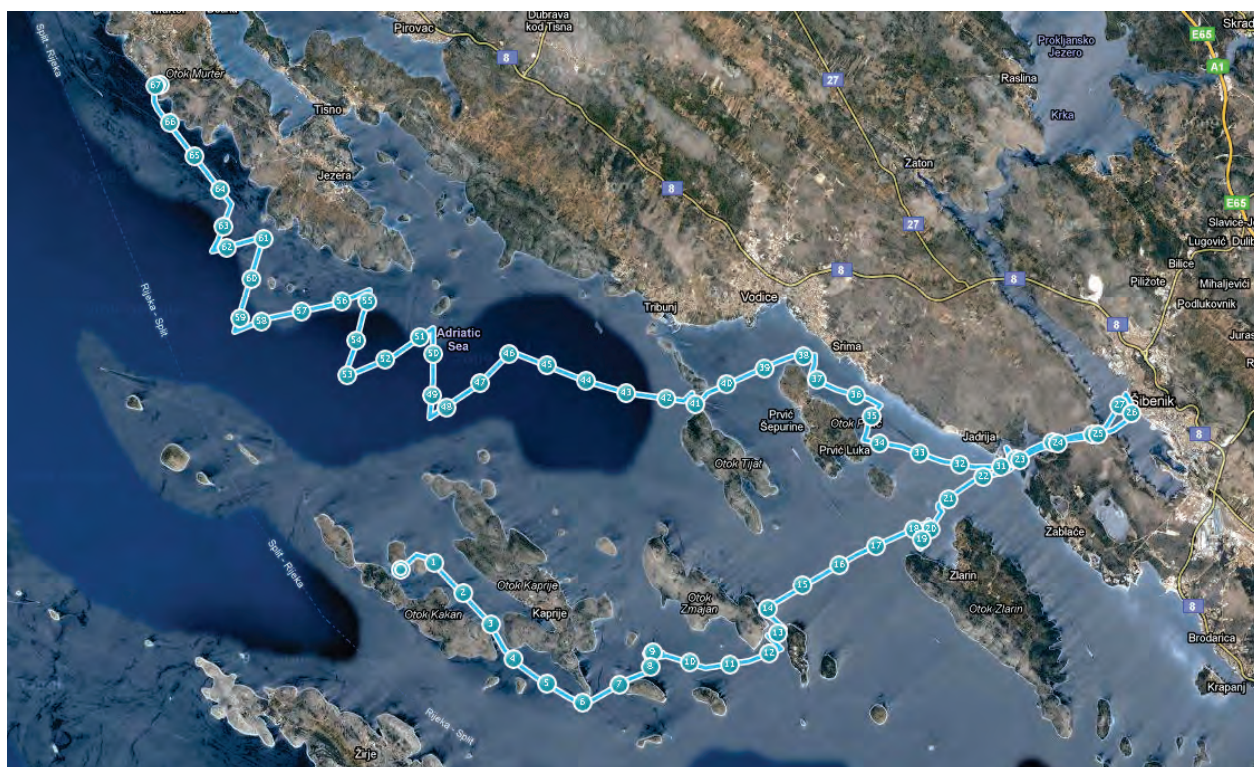

Po první noci strávené v zátocě Soline jsme se probudili do krásného rána, které se během hodiny změnilo na vydatný déšť s viditelností cca 50 metrů. Počkali jsme tedy, až bude opět hezky a vyrazili přes oblast, které se říká Murterské moře, směrem na ostrov Kakan, kde bylo naše další noční kotvení. Poseidon si i tento den vybral svou daň, a to hned dvakrát. Poprvé, když se lodi vedené Lukášem Navrátilkem, v silném větru roztrhla plachta. A podruhé, když již zakotvené lodi uplaval záchranný člun, který chtěl spasit právě připlouvající Petr Švec se svou posádkou. Při záchraně se ale strhnul vítr ke břehu, a tak se stalo, že již druhá loď z naší flotily rozbila kormidlo. Druhá polovina plavby byla již méně adrenalinová a pokračovala prohlídkou přístavního města Šibenik, kam se vplouvá zajímavým kanálem se středověkou námořní pevností. Dále jsme zamířili kolem letoviska Vodice k poloostrovu Murter, kde jsme strávili poslední noc na lodi.

Večírky, při nichž se námořníci vzájemně na lodích navštěvovali, se konaly samozřejmě denně, ale poslední, takzvaný „rozlúčkový“, byl nejzdařilejší. V úterý jsme flotilu namířili k cíli naší plavby, což byla marina v Biogradu, respektive v Sukošanu, kde jsme dotankovali a zakotvili loď. Po jejich předání a nutném zaplacení škod jsme vyrazili k domovům. Drtivá většina účastníků, i přes obtíže, které jsme museli překonat i zaplatit,

vyhodnotili akci jako skvělou a už se hlásili o její zopakování. Nezbyvá mi než souhlasit a těšit se na další podobnou akci.

Jachta 2010 – trasa třetího dne

Muzikál Děti ráje, Praha

Datum: 30. října 2010
Organizátor: Milan Žůrek

Dne 30. 10.2010 se uskutečnila akce klubu 35 v Praze na výstavišti. V areálu Goja Music hall se uváděl muzikál Děti ráje, od Michala Davida. Někteří s kolegů jeli do Prahy jen na muzikál, někteří si udělali v Praze příjemný víkend.

Když jsem na toto představení jela, vůbec jsem si nedokázala představit, jaké to bude a jaké písničky Michal David složil, aby z toho všeho mohl vzniknout muzikál. Při vstupu do hlediště mě velice ohromila velikost jeviště a nedokázala jsem si už vůbec představit, co se tu bude odehrávat.

Při úvodní scéně jsme byli uvedeni do situace, která se odehrávala před dvaceti lety a při zaznění tónů první písně, jsem si začínala uvědomovat, že uvidím něco, co bude opravdu stát za to. Mnozí z nás se ve vzpomínkách do této doby vraceli. Po každé písni se ozýval potlesk publika a s každou písní, která zazněla, se přidávalo a polohlasem zpívalo i víc a víc diváků. Moc se mi líbilo vystoupení asi nejmladšího člena divadelního souboru, kterému bylo asi 7 let, a jehož postava se hrávala v příběhu asi klíčovou roli. Dalšími neznámějšími postavami příběhu byly „kamarádi do deště“ Lukáš Vaculík a Sagvan Tofi, kteří se ve svých rolích doslova vyřádili. A to jsme ještě nevěděli, co nás čeká dál. Zkrátka po

polovině představení bylo publikum velmi pěkně rozezpíváné a nálada stoupala.

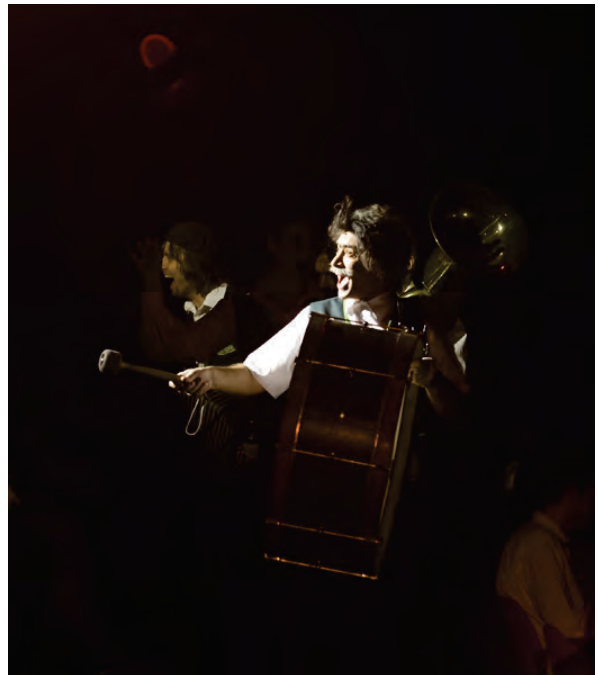
Po přestávce, se děj přenesl do doby po dvaceti letech, kdy se hlavní hrdinové už sami stali rodiči a jejich děti prožívaly ta stejná zneuznání a nepochopení jako jejich rodiče. Byla to asi nejnázornější ukázka toho, jak se svět stále opakuje a stále se máme co učit a od koho se učit. V této části představení zaznívaly nejkrásnější a nejznámější písně. A k tomu vystoupení panů Vaculíka a Tofiho, kteří opravdu dávali svým postavám punc autenticity a originality, který snad dokážou jenom oni. Zkrátka zážitek až do poslední noty.

Po skončení představení a při děkování a při neustávajícím potlesku se nám dostalo přídavku a opět zazněla směs písní, které se v představení objevily. To už ale opravdu zpívali všichni, ve stoje a s tleskáním do rytmu. A jako perlička na konec bylo vystoupení dechové hudby, s písní „poupata“ kde se v této kapele opět objevil Sagvan Tofi hrající na buben a Lukáš Vaculík s heligonem. Zkrátka zážitek, na který se nezapomíná a který nám zůstane na dlouho v mysli, zvláště při zaslechnutí nějaké písničky od Michala Davida.

S přáním „když se podaří - co se dařit má“ vám přeji mnoho pracovních i soukromých zážitků, na které budete rádi a dlouho vzpomínat.

Martina Kadlíčková

Výroční zasedání Clubu 35

Místo konání: Hustopeče
Datum: 4. prosince 2010
Organizátoři: Rada Clubu 35

Milí klubáci, pokud nyní listujete touto ročenkou a současně jste ve vinném sklepe Vinařství Rustikal – pak se nacházíte přímo v centru dění poslední klubové akce roku 2010. Máme před sebou bilancování za celý rok, zprávu o činnosti podává vždy rada klubu. Velmi důležitými body bude volba rady nové a hlasování o klubových akcích na rok 2011.

Naše členská základna v roce 2010 má toto složení: rada klubu 5 členů, další stávající členové 20, nových členů 3 a čekatelé jsou 2. Výroční zasedání v Hustopečích v roce 2009 bylo velmi příjemné posezení s dobrou atmosférou a dobrou zábavou. Věřím, že i toto prosincové, v roce 2010 bude tím správným ukončením letošních klubových aktivit.

Přeji vám všem příjemné prožití vánočních svátků, lásku a pohodu, štěstí a hlavně hodně zdraví a úspěchů do příštího roku 2011!

Nataša Bumbálková

Ročenku sestavila: Nataša Bumbálková, kronikářka; Technická podpora: Petr Bumbálek, ml.

Vzpomínka na Jarču

Měsíc říjen 2010 byl ve znamení velkých životních událostí. V tomto měsíci se narodila do naší velké firemní rodiny dvě novorozeňata a čtyři naši kolegové vstoupili do manželství.

K radostným událostem nám osud přidal jednu smutnou a bolestnou zprávu. Prvního října jsme se rozloučili s naší kolegyní a velkou kamarádkou, Jarčou Mihulkovou. Jarča byla s námi ve firmě již od počátku, od úplného založení. Její energie a radost ze života nás povzbuzovala při každém setkání s ní. Pokud to jen trochu šlo, účastnila se s velkou chutí všech firemních akcí a měla velkou radost, že může být v našem kolektivu. Tím, že svou nakažlivou radost ze života předávala na setkání, získávala na oplátku

z našeho kolektivu velmi potřebnou energii, která jí pomáhala postarat se o dlouhodobě těžce nemocného manžela. Její obětavost a nasazení byly vždy příkladem pro mnohé mladé spolupracovníky. To, že byla až z Orlických hor a navíc v důchodu, jí vůbec nebránilo být součástí firemního dění, když probíhalo něco důležitého, byla vždy u toho. Bylo jí jedno, jestli jedeme na jachtu do Chorvatska nebo na

Východní Slovensko, vždy se k nám připojila a šířila kolem sebe přátelskou atmosféru. Vzpomínám, jak si při klubové akci zlomila žebro při jízdě na motokáře a týden na to již byla na dalším firemním školení. Její energie byla opravdu nezlomná. Měl jsem tu čest strávit s ní mnoho krásných chvil, ale na jednu nikdy nezapomenu. Na jedné z akcí C35 jsme absolvovali v zorbingové

kouli asi dvousetmetrový svah. Jarča měla již tenkrát cukrovku a její zdravotní stav nebyl ideální, nic na sobě ale nedala znát a do této „adrenalinové“ jízdy se s námi pustila. Po zastavení zorbingové koule nehnula ani brvou, ba naopak vypadala, že takováto jízda je u ní na denním pořádku. Jen proto, že jsem jí dobře znal, poznal

jsem, že jí ta jízda dala opravdu zabrat. Jarča byla velký bojovník a nikdy se nevzdávala.

Přátelé, byla tu s námi a víme, že už nepřijde... Vzpomínejme na ni jako na vzor loajality, nasazení, odhodlání a přátelství, ať zůstane vzorem pro nás všechny. Jarčo!, nikdy na tebe nezapomeneme!

Za všechny, kdo měli tu čest ji poznat

Mirek.

